

Álomcsapda

A balesetben az egész bőr lejött a karomról, mellemről. Hát ilyen, azt mondom, nincs, és mégis van. Pedig micsoda frankó, cikornyás betűkkel volt fölvarrva, „alea iacta est”. Először ezt is lefikázta Norbi apu. Ő az egyik apám, akkoriban vele élt anyám. Motorversenyző. A Drapál berepülő pilótája. Na, és akkor mi van? A Lestyánszky Norbi. Ott szalonnát ettünk mindennap, őszibaracklekvárral. Nekem is ez lett a kedvenc kajám, először utáltam ugyan, de megszerettem. Meccsre jártunk, pecáztunk meg minden... Kedvelt engem, akkor... Én is motorszerelő akartam lenni. Tanultam, mint a gép. Úgy nyírtam a hajam, mint ő, állandóan a műhelyben voltam, ha lehetett volna, ott is alszom. Volt a Norbinak egy tetkója a karján. Nagyon tetszett. Állandóan azt bámultam. Kérdeztem, mi az, mert nagyon tetszik. Titok, mondta. Aztán mondtam, hogy lesz szülinapom, és olyat szeretnék. Megmondta, nem lehet. Ilyen csak annak van, aki a csapatban van. Neki meg a két bátyjának. Másnak nem is lehet, mert ők a csapat! Azért én csak megtudtam, hogy az egy „álmocsapda”. A Norbi kedvence a BMW volt. A háborúból maradt itt, oldalkocsis. Azt mindig bütyköltük. Minden csavart, szelepet ismertem rajta. Na, az volt a járgány! Biztonságos. Azzal a hülye is tud menni. Nem lehet vele bukni se, mondta. Hát, ha az a kerékvető mesélni tudna! A kastély kapujában... Még szerencse, hogy Elvira nem ült mögöttem, mert félős. Pedig hogy szerettem volna, ha hozzám simul, átkarol. De nem mert felülni, egyem a kicsi szívét. Mert így aztán ki tudta hívni a mentőket. A betűk is meg minden eltűnt a kezemről. A bőrömmel együtt, mikor levágták rólam a motoros dzsekit. Azt is akkor vettem, a rohadt életbe! Mindkét lábam eltörött, csak feküdtem. Norbi röhögött, azt mondta ott egye a fene azt a motort, majd ránéz, de engem nem akar többet látni... És így jöttek aztán a képek. Tájékek. Amit úgy kell érteni, hogy a mesélés.

De még előtte persze az avatás. Évekkel előbb, de az volt a lényeg. Na, anélkül nem lennék már. Meg is halok, ha nincs kapszulám. Az mentett meg. Mert hogy a kapszulák léteznek, arra akkoriban jöttünk rá. Hogy a kapszula az mindenki ott van.

Az egész onnan indult ki, hogy akkor most mi legyen Daniellával, az új lánnyal, aki odaköltözött... Ellenség vagy barát? Idejön a semmiből, ismeri a titkos helyeinket. Lehetne a barátunk, de, ha nem az, akkor zavar minket. És akkor mondtuk, hogy vegyük be a törzsbe. Avassuk be! De hová, mikor nincs is törzs? Elakadtunk...

Aztán egyszerre kiderült, hogy a birkákban kapszula van. Onnan a Vajk úr rengeteg pénze. Jozsó mondta, meg Arnold. És attól ér annyit a birka, mert benne van a kapszula, és mi rájöttünk, hogy mindenkiben van valami kapszula.

Mert akkor délután Arnold behívott, és ott ült Jozsó. Azért mentem, hogy a Védőnéiről beszéljek neki, de ott találtam Jozsót, a nyomingert. Fene nagy fölthajtás, gondoltam, mikor már minden megoldódott, a Védőnéni is újra működik... Mit lehet erről itt még beszélni? Aztán jól meglepődtem, pláne mikor aztán rákérdeztek, hogy honnan szedtem a birkát, amit az Unokáknál vágta le.

- Hát az enyém volt, magától kaptam.

- Mondd el pontosan, mi és hogyan történt.

- Hát maga vágta el a torkát, mit tudok én még?

- Miért volt sérült a birkád füle? - nézett Jozsó. Észbe kaptam, ez a biléta helyét mondja! Amit kivettünk a birka füléből. Elmeséltem pontosan, hogyan is történt.

- Valóban az enyémet adtam oda, mert nekem volt egy ott lenni a nyájban. A birkának kivettük a füléből a jelzést, és beleraktuk abba, akit hoztunk pótlást. Ezért volt átszúrva a birka füle. De ez nem állatkínzás, 'iszen mindegyiknek így csinálják.

Bólogattak, aztán mikor magyaráztam, hogy a másik birka fülébe raktuk át a bilétát, hogy akkor ettől az lett a preparált, összenéztek. Elmondtam, hogy ezt mi úgy láttuk, Vajk úr beoltja őket, meg mit tudom én még mit csinál egy állatorvos, és ezeket viszik Olaszba. De azokra már vigyáz is, mint a szeme fényére.

- S azt tudod-e, mi volt a birkád gyomrában?

- Sajnos tudom, a Védőnéni virágai... - hajtottam le a fejem. - Vagyis, vagyis, hát őbenne nem is, mert őt már akkor odaadtuk... Mikor a többi kiszökött. Nem, nem tudom, igazán nem.

Akkor mutatja a tenyerén a kapszulát Jozsó. - Tudod mi ez?

- Nem.

- Nem is láttál még ilyet? - kérdezte, én csak vonogattam a vállam.

- Na jó, eredj! Erről a témáról ne szólj senkinek. Mostanában a Hétfenyőnél vagytok? Jó is, ha rendben tartjátok azt a helyet.

Na, ettől kezdve én nem éreztem annyira jól magam a Hétfenyőnél. Aztán minden kiderült és megtudtuk, hogy a preparált birkák gyomrában kincs van, és azt viszik Olaszba, és dől a lé. Akkor kezdtük sejteni, mi is az avatás. Hát a preparálás! Vajk úr akkor avatta be a birkákat. És hogy van egy titok, ami nagyon sokat ér, és ki kell derülnön aztán, hogy mi a titok - így okoskodtunk.

- Hát a tehetség - magyarázta Boldika. - Mindenkinek van valami tehetsége. Az a kapszula.

- Miért, a bolondos Ricskának mi a tehetsége? Hiszen csak gajdol, folyik az orra, nem is érteni, amit mond. Ezért kergetjük meg néha.

- Nem is szeretem, ha csúfoljátok - szólt Daniella. - Zavar, hogy piszkáljátok.

- A lélek az, amit belénk fúj az Isten, ezt mondja a Pádre - így Boldi.

- Akkor ez a táalentum? - érdeklődött Zolika. Csárli az egészet nem értette, de megpróbálta elmagyarázni, hogy ki kell kötözni egy fához mindenkit, és kínozni kell, de úgy, hogy ne haljon meg, és akkor kivallja, hogy őbenne mi van.

- Miért, mert most annyi fenyő van itt? De mindenkit nem tudunk kikötözni egyszerre! Mert egymást, hogyan? És az utolsót ki fogja megkötözni? - nézett riadtan a kis Feldman gyerek.

- Majd én, elvégre én vagyok a főnök - mondta bizonytalanul Csárli.

- És akkor te nem leszel beavatva?

- Én már be vagyok. Mert én lőttem meg a kutyát. Vagyis farkast, tudjátok...

- Persze tudtuk. Ó Tutajos, a Farkasvadász! Mert ő lőtte meg a végelgyengülésben támolgó Bundit az apja puskájával. A német juhászt, akit azóta is farkas-ként emlegetünk.

Nagyon sokáig beszélgettünk, ránk is alkonyodott. Beszélgettünk, csak azt nem tudtuk valójában, hogy miről. Talán azért, mert akkor még mindent tudtunk.

- Mindenki ott van a kapszula, csak nem ugyanaz.

- De inkább pontosan, hogy ugyanaz.

- Akkor, mitől vagyunk mások?

- Azt a név teszi, az. Pontosán csak a név az, ami más! Az ember ember - bólogatott Daniella.

- De nekem nevem van már mióta. Nevet adtak, és nem is tudják, ki vagyok?

- Ezért kell az avatás.

- Az avatás az, hogy megmondod, mi a kapszulád.

- Nem, nem te mondod meg. A többiek mondják meg, hogy neked is van!

Na, én azóta tudom, hogy van kapszulám, mert ők megmondták nekem. Azt is, hogy mi az. Hogy látok. És most már tudom, hogy ez így van. Látom, de nem magát, hanem a képet látom, aki maga lenne. Maga szerelőcsarnok, a másik meg egy legázolt vetemény. Ahogy magát nézem, most egy elszáradt paradicsomtövet látok, ami mellett rügyezik a karó. Azt látom, hogy élet van, de túl a szabályokon. Vagy főtt kukoricának látom magát, egy cső, amit rendesen le se rágnak, mert nem ízlik senkinek, ha nem jó szívvvel adják.

Na, hogy befejezzem a történetet, elmondom. Én tudtam, hol csináltatta Norbi apu azt a tetkót, és amikor összeraktam a pénzt, fölvarrattam a kezemre. Takargattam, míg készen nem lett, de akkor aztán büszkén megmutattam neki.

- Az álomcsapda!

- Mit műveltél?! - ugrott föl a konyhaasztaltól. - Nem megmondtam, hogy nem lehet?! - és nekem ugrott, és megütött. Csak álltam. Ütött, én meg csak álltam ott. Bőgni szerettem volna, de nem tudtam. Ha anyám nem fogja le,

agyonver. Lenyúzom a bőrödöt, ordított. Késsel vágom ki, ha el nem tünteted. Te nem vagy a csapatban!

És én akkor leragasztottam azt a rohadt tetkót, és nem beszélünk többet. Mondtam anyumnak, nem akarok már karosszéziás lenni, írasson vissza ácsnak. És akkor eltemettem magamat. Amikor aztán kinőtt a síromon a fű, elloptam azt a rohadt BMW-t. Meg akartam halni. Azon a motoron akartam meghalni, és azt akartam, hogy Elvira szorítását érezzem az életemben utoljára, ahogy belém kapaszkodik, de nem az lett. Mindegy is már. Egyedül voltam, és életben maradtam. A bőrömmel meg a motoros dzsekimmal együtt lefejtették rólam azt a nyomorult tetkót. Azóta ilyen a bőröm. Megégett, ráncos, gyűrött, csúnya, ha megnézi. És akkor már csak azt látom, az arcát, a szemét, ahogyan nézi. Mert ez igazi álomcsapda. Na, akarja, hogy meséljek magáról?

Claudia Andujar: A sámán és João főnök jakoana hallucinogén szert fogyaszt (A reahu sorozatból), 1974